

Kırık Bir Hikaye

– Sami Biber · 25 Kasım 2021

Çocukluğumdan beri yerli yersiz soru soranlara sinir olmuşumdur. Sinir olmasına sinir olmuşumdur ya almışızdır anneden kurs, görmüşüzdür babadan yüksek terbiye (Bekçi Murtaza filminden arakladım bu cümleyi de) Her neyse efendim. Yani kısaca ebeveynimizden aldığımız eğitim neticesinde bu abuk subuk soruları soranlara dışımdan hep kibar ve nazik cevaplar verirken içimden dümdüz gitmişimdir.

Hatırladığım en eski soru " Kızım sana söylüyorum gelinim sen işit" kabilinden babama sorulanı.

-Sami geceleri altına işiyor mu?

Gariban babam cevap veriyor:

-Olur mu hiç amcası. Koskoca delikanlı altına mı işermiş hiç?

Oysa yalan. On iki yaşında bile altına işediğimi hatırlıyorum. Tabii ki içimden bu soruyu soran amcayı boğmak geliyor. Ona " Evet işiyorum. Senin evde de icra edeyim mi sanatımı?" dememek için kendimi zor tutuyorum.

Sonra ayakkabı meselesi:

-Aaaa sen hâla ayakkabılarını ters mi giyiyorsun evladım?

-Çok pardon amcacığım yine ters giymişim galiba. Uyardığınız için çok teşekkür ederim.(Bu dışımdan söylediğim)

"Len dümbelek. Sana ne benim ayakkabılarım? Düşman olduğun belli ki ayaklarıma bakıyorsun hep "(Bunu da içimden söylüyorum.)

Ve en gıcık soru:

-Kamil Bey ! Sami'nin kırığı var mı?

Kırık...O kadar çok manaya geliyor ki: Mesela "Bir aşna fişnesi var mı?" anlamı da yükleyebilirsiniz, "Kırılan bir kemiği var mı?" anlamını da. Ama adamın sorusu bunların ikisi de değil. Merak ediyor zayıfım olup olmadığını. Allahın ayısı. Kendi kızı takdir aldı ya havasını atacak ille.

Babam öfke ile cevap veriyor:

-Var amcası var...Kafasında, kolunda ve burnunda yer yer kırıklar var.

"Ulan amca gibi canavarlara yem olasın e mi? Şimdi durduk yerde babama o menhus anı hatırlatmanın alemi var mı ?"

Ortamı yumuşatmak lazım. Çünkü rahmetli burnundan solumaya başlıyor. Her an önündeki çay bardağını ya da elmayı kafama geçirme ihtimali var.

-Üzerinize afiyet biraz kırıklığım var amcacığım. Ama babamın şefkatli elleri sayesinde yarına sağ çıkarsam hiç bir şeyim kalmaz.

Anlayacağınız benim derdim hiç bitmedi bu abuk subuk sorulardan yana. Özellikle de kırık ile ilgili sorular...

En gıcık olduğum ders olan Fizik Dersinin öğretmeni soruyor:

-Sami evladım cevap ver bakalım. Yoğunluğu bilmem ne kadar olan bir sıvı içerisinde elli derecelik açıyla sokulan bir çay kaşığının su içindeki görüntüsü kaç derecelik açıyla kırılır?

" Bana ne yahu. Bunu bildiğim zaman uzaya mı gideceğim? Atomu mu pare pere edeceğim? Bütün işimiz gücümüz bitti de sıra çay kaşıklarına mı geldi? Tövbe Ya Rabbim tövbe"

- Hocam valla bana kalırsa o çay kaşığını olur olmaz her sıvının içine sokmazsak kaç derecelik açıyla kırıldığını bulmak için kafa patlatmamıza da gerek kalmaz değil mi?

-Oturrr yerine ukala tembel herif...Sıfır.

-Hocam sıfır dereceyle mi kırılıyor?

-Otuuuurrrr.

Üniversite yılları değişti mi sanki. Abuk subuk olmasa da soru yine kırıkla ilgili. Suna ile konuşuyoruz:

-Sami bir kafeye gidip bir şeyler içelim mi ha ne dersin?

-Valla çok isterdim Suna'cığım ama hemen eve gitmem gerekiyor. Çok acil işlerim var.

-Ne yani beni kıracak mısın şimdi?

"Ah be gülüm seni kırmaktansa vücudumdaki bütün kemikleri kırmayı tercih ederim de cepte eve dönüş dolmuş parasından başka beş kuruş yok. Zavallı abim ve kardeşlerim bana bu kadarını bile sağlayabilmek için mermer tozu soluyorlar mermer fabrikasında. Zavallılar evrim geçirip başka

yaratıklara dönüşecekler neredeyse.” Diyemedim tabii ki Suna’ya.

-Bendensin olum. Korkma.

Bu sefer de ben fana halde kırılmıştım. Ama çaktırmadım. Birlikte çay içerken kafayı taktığım tek şey “kırılma indisi neydi?” oldu. Fizik dersinden hatırlıyordum da neydi bu zıkkım?

Kendi kendime söz verdim : Elim ekmek tutmaya başladığı andan itibaren ne kimseyi kıracak, ne de kırılacaktım.

Verilen sözler çok çabuk unutuluyor nedense. Çekilen sıkıntılar da öyle... Daha öğretmenliğimin ilk yıllarında başladım kırıkçılığa.

-Lan oğlum ne diye çalışmaz da şimdi böyle karşımda yalı kazığı gibi dikilirsin ha? Ananız babanız siz okuyasınız diye sırtlarındaki ceketleri bile satıyorlar. Kendinize acımıyorsanız onlara acıyın. Şimdi ben naaapıyım sana ha? Kırayım mı o koca kafanı?

-Hocam size zahmet bizim kaldığımız eve kadar bir gelin ondan sonra ister kafamı kırın, ister kolumu.

Meraklı adamımdır. Başıma ne gelmişse de hep bu merakım yüzünden gelmiştir zaten. Gittim çocuğun evine. On iki yaşlarında üç çocuk. Tek göz bir gecekondu. Bir küçük tüp ocağı, yanında bir çuval patates, bir sofraya örtüsüne sarılı bir kaç tane yufka ekmeği, farelerle paylaşılan bir kilo civarında köy peyniri, süngerleri fırlanmış üç tane yatak, lime lime olmuş üç battaniye, tamamen çürümeye yüz tutmuş bir teneke soba ve en önemli aksesuar: Ayaklarına onlarca çivi çakılmış bir masa. Ders çalışmak için... Birilerinin kafalarını kırmak gerekiyordu orası kesin de kesinlikle bu çocukların değil. Köylerinden okumak için buralara gönderilmiş olan bu sübyanların hiç bir suçu günahı yoktu.

12 Eylül 1980 Öncesi yaşadığım diğer kırık olaylarını atlıyorum. Onlardan kalan izler hâla kafadaki yerli yerini muhafaza ediyor. Ama keşke tüm kırıklar kafada kalsa. Kafadaki kırığın tamiri kolay oluyor da kalpteki kırığın tamiri imkansız.

Evlenirsem geçer sanıyordum bu kırık çıkık olayları. Ama ne gezer.

Hani kuşun biri hep siyah yumurta yumurtluyormuş. Diğer kuşların hatta kanatlıların ve sürüngenlerin tümünün beyaz yumurtladığını gören bu kuş beyaz yumurtlamak umuduyla diyar diyar dolaşmış. Fakat bakmış ki yumurtaları yine siyah, yine siyah. Sonunda vazgeçmiş. “ Bu popo bende olduktan sonra siyahtan başka renk yumurtlamam imkansız” demiş. O hesap.

Daha ilk sene, hatta ilk aylarda başladı.

-Samiiiiii. Bu ne?

-Ne , ne hanım?

-Bu fotoğrafı diyorum. Kırığınla çektiirdiğin bu fotoğrafı hâla albümde saklamaya utanmıyor musun?

-Yahu ne kırığı hanım?

Efendim fotoğrafı tarif edeyim: Ayaktakiler: Sağda Edebiyat öğretmenimiz .... Bey, Ortada Sosyal Bilgiler Öğretmenimiz .... Hanım (Benim kırığım olan bu işte. Hanımın mantığına göre tabii ki) ve solda ben. Oturanlar: Öğrencilerimiz: Ahmet, Ömer, Abdurrahman. İşte bu fotoğraf uzun bir süre evde bir kırıklığa yol açtığı gibi boşanana kadar aleyhimde delil olarak kullanıldı. (Yanlış anlaşılmasın boşanma sebebi bu değil tabii ki. Yani eşimin kıskançlığı.)

Neyse. Devam edelim:

2007 yılında bir komşu ziyaretinden dönüşte merdivenlerden düştüm. Hamdolsun kırık yoktu bu sefer. Ufacık bir çatlakla sıyırmıştım. Yani efendim ayağım çatladı...Hemen peşinden de midem patladı. Her ikisinin birden tamiri devam ederken de evlilik gümlendi.

2008 yılından itibaren artık İstanbul'daydım. Tam otuz sene önce bir tek valizle çıktığım İstanbul'a bu sefer bir kamyon, içinde ev eşyaları ve üçü evladım olmak üzere dört kişi olarak dönmüştük.

2009 Aralık ayında ev temizliği yaptığım o 6 Aralık günü yerleri pırpıl pırl yapmışım. Bol deterjan ile buz pistine cevirmişim mutfak karolarını adeta. Bu arada yemekler filan da tamam. Çocuklara tam bir ziyafet çekeceğim. Ocaktaki sütlaç da tamam. Sütlaç kaselelere boşaltırken birden kendimi önce havada sonra yerde buldum. "Çaatt " diye bir ses. Akabinde feryat figan bağıriş

-Tuğrul oğlum yetiş. Ölüyorum.

Yok yok merak etmeyin. Öldüğüm filan yok. Az sonra iki numaralı oğlum Tuğrul geldi. Derhal bir ambulans çağırıldı ve hemen Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Sevisine...Beni bağırta bağırta sağa sola döndürerek çekilen röntgen filmlerinden sonra doktor bey adeta " Müjde bir oğlunuz/ kızınız oldu." der gibi müjdeyi verdi hastaneye gelen oğullarım ve küçük biraderime:

-Bakın görüyor musunuz? Tam kalçaya yakın bir yerde. Çok şükür ki kalçada değil. Yoksa işiniz çok zordu. Müjdeler olsun çok tatlı, nefis bir kırığınız var. (İnanmayacaksınız ama cümleler aynen böyleydi. " Çok tatlı bir kırığınız var(!) ")

Ağrı sızıdan inim inim inliyorum ama sonradan anlatılanlara göre fena halde bağırılmışım.

"Benim kırığım mırığim yok. Nereden çıkarıyorsunuz bu dedikoduları yahu?"

*****

NOT: "DEST-İ İZDİVACINIZA TALİP OLABİLİR MİYİM? " BAŞLIKLİ YAZI DİZİMİZ KALDIĐI YERDEN DEVAM EDECEK.